

Ана Ђорђевић

Инспирисано приповеткама Њве Андрића

АНИКА И ЊЕНА ВРЕМЕНА

BEQART
2018 PRODUKCIJA

Ана Ћорђевић

АНИКА И ЊЕНА ВРЕМЕНА

Инспирисано приповеткама Иве Андрића
Копродукција Српског народног позоришта и БЕО АРТ-а

Редитељка: Ана Ћорђевић
Сценограф: Борис Максимовић
Костимографкиња: Марина Сремац
Композитор: Драган Максимовић
Сценски говор: Дијана Маројевић
Асистенткиња костимографкиње: Снежана Хорват
Асистенткиња сценографа: Нада Даниловац

Улоге:

АНИКА	Милица Трифуновић
МЕЛЕНТИЈЕ	Ненад Пећинар
АНЂА	Биљана Кескеновић
ЈАКША	Душан Матејић
ЛАЛЕ	Милован Филиповић
САВЕТА	Јована Мишковић
ЈЕЛИЦА	Милица Грујичић

Инспицијент: Владимир Савин
Суфлерка: Наташа Барбир
Мајстор светла: Мирослав Чеман
Мајстор тона: Ћорђе Илић

Премијера: 20. октобра 2017, сцена „Пера Добриновић“, 19.30

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама Српског народног позоришта.
Фотографије у публикацији су са проба.

Ана Ћорђевић

Рођена је у Београду, 1977. Дипломирала је позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности. Професионални је редитељ од 2000. године. За већину представа писала је ауторски текст или драматизовала прозно дело.

Значајније режије:

Киш/Балетић/Ћорђевић *Ред вожње* Андреаса Сама, Југословенско драмско позориште 2005, Ж. Б. П. Молијер *Дон Жуан*, БИТЕФ театар 2005, Ћовани Бокачо *Декамерон*, Вечерња сцена Позоришта „Бошко Буха“

2006, Лаза Лазаревић *Швабица*, Југословенско драмско позориште 2009, Ф. М. Достојевски *Зайиси из њодземља*, Југословенско драмско позориште 2010, Н. В. Гогољ *Женидба*, Народно позориште Сомбор 2010, Петар Михајловић *Радничка хроника*, Народно позориште Републике Српске 2010, Ана Ћорђевић *Ћакон*, Српско народно позориште 2013, Ана Ћорђевић *Чејрнаесџа*, Народно позориште Републике Српске 2013, Вилијам Шекспир *Мнојо вике ни око чеја*, Народно позориште Сомбор 2015, Стојан Срдић *Моје гејше*, Београдско драмско позориште 2016, Мирослав Крлежа *У ајонији*, БеоАрт и Југословенско драмско позориште 2016.

Реч редитељке:

Криза је отварање процепа у појавној, уређеној, устаљеној стварности, кроз који куљају овамо, к нама, наше унутрашње бештије које нисмо препознали, погледали, припитомили, кроз који к нама допире позив да почнемо озбиљно и мукотрпно да радимо да унапредимо себе.

Криза је нужни продукт лажног мира. Аникина времена су времена кризе.

Свака криза је шанса да се постојећи поредак, ван човека и унутар њега, унапреди. То значи да се изнова стваралачки приступи животу, да се утврди да ли постојеће форме понашања одговарају садржајима у људском духу који се усложњавају, да ли савест алармира да се култура свакодневног живота и међуљудског општења истрошила, деформисала, да ли ради против живота, склада и љубави унутар те заједнице, или је треба мењати, како би свако добио нову прилику да буде вољен и срећан.

Шанса да се ствари преиспитају и промене ретко се дочекује с радошћу и спремношћу, јер промена тражи учење, а учење је тежак посао. Човек је више склон да живи стешњеним, неправедним, несрећним, али познатим и одобреним начином живота, него да ризикује, велики рад га мења.

Кризу у *Аники и њеним временима* не изазивају природне катастрофе широких размера, разорни ратови или егзистенцијална угроженост становништва. Једна личност, само једна личност и то жена, изазива кобну заразу која прети да растури домове, и то додаје целој кризи још једну димензију – завист у односу на толику личну моћ.

Аника је мистерија. Цела њена личност је провокација. Али њу је створила управо та заједница која је се толико боји.

Она је жена рођена из подсвести масе која је окружује – краљица свог царства, непокорна и своја, заносно мудра, лебди изнад тривијалности, и увек може да каже „не“, а то је све што многи мушкарци разних узраста, притиснути брдима, обавезама, окоштало формалним односима, потајно сањају да буду. И не само мушкарци! То сањају и жене, и зато јој се диве и мрзе је, и зато је протерују из својих живота, насилно и на своју штету.

Марина Сремац, костимографкиња

Дипломирала на Факултету примењених уметности и дизајна у Београду, Одсек за костимографију, а Последипломске интердисциплинарне студије на Универзитету уметности у Београду, Група за сценски дизајн, завршила је 2010. године. Од 1997. године ради као костимографкиња у Српском народном позоришту.

Као костимографкиња и сценографкиња радила у многим позориштима у земљи (НП Београд, НП Суботица, НП Сомбор, НП „Тоша Јовановић“ Зрењанин, Новосадско позориште - Újvidéki Színház, Атеље 212, Костолањи Деже, итд.), као и у Persephone Theatre Saskatoon, Канада, Bárka Színház и Vígszínház у Будимпешти, Краљевско позориште Зетски дом на Цетињу, те BDT у Санкт Петербургу, Trondeleg Theatre у Трондхајму, Норвешка.

Сарађивала са Томијем Јанежичем, Андрашом Урбаном,

Коканом Младеновићем, Душаном Петровићем, Ксенијом Крнајски, Борисом Лијешевићем, Егоном Савином, Дејаном Мијачем, Милошем Пушићем и многим другим редитељима.

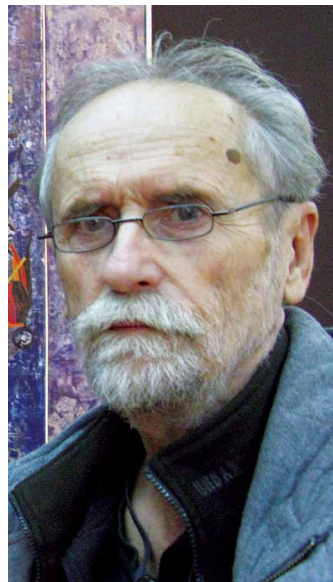
Добитница многих награда међу којима су: две Стеријине награде за костимографију (*Наход Симеон* Милене Марковић, у режији Томија Јанежича, СНП и *Поморанџина кора* Маје Пелевић, у режији Кокана Младеновића, Новосадско позориште - Újvidéki Színház), награде за најбоље костиме на Југословенском позоришном фестивалу у Ужицу за представу *Ја или неко други* Маје Пелевић, у режији Кокана Младеновића, СНП, награде за најбоље костиме на фестивалу POSZT у Печују за представу *Ојера улџима*, Ћармати/Младеновић, у режији Кокана Младеновића, Новосадско позориште - Újvidéki Színház, награде Златна форма за костимографију на бијеналној изложби Форма 2015 итд...

Борис Максимовић, сценограф

Дипломирао је 1974. године на Факултету ликовне уметности, смер графике у Београду, где је и магистрирао 1977. године. У Српском народном позоришту се запослио као сценограф 1979. и у њему остао до 1992, када је прешао у Народно позориште у Београду, али је са новосадским театром наставио да сарађује као гост.

Његови радови су увек одавали снажну експресивност. Доследан је у изналажењу и тумачењу правих сценских израза. Гостовао је у најзначајнијим театарским кућама у Југославији, касније у Србији и Црној Гори. Реализовао је многобројне сценографије за балет, опере, оперете, корео-драме, мјузикле, драме и комедије. Само у СНП-у урадио је 40 сценографских решења. Сарађивао је са најзначајнијим редитељима из наше земље као и са редитељима из САД, Украјине, Холандије, Француске, Грчке, Румуније, Италије, Мађарске, Велике Британије, Русије...

Енциклопедија Српског народног позоришта

Иво Андрић рођен је 1892. године у Долцу код Травника. Школовао се у Травнику, Сарајеву, Бечу и Кракову. Докторирао историјске науке у Грацу. Бавио се дипломатијом, науком и књижевним радом. Нобелову награду за књижевност добио је 1961. године. Умро је у Београду 1975. године.

Сарајлија, *геџе са Истџока*, Андрић има бескрајно и врело интересовање за исламски елемент који је толико времена био господар и судбина његова завичаја, за све примитивне, сурове, грозне, а уз то заганетне и живописне типове из тог старог, турског времена Босне. Тај је интерес код Андрића дубоко интиман... Јавља се Исток код Андрића још с једним карактеристичним потезом, са слепом, лудом, варварском појудом за женом, са оним што би Б. Станковић звао *нечисџом крвљу*, а што Иво Андрић зове *несрећном крвљу*.

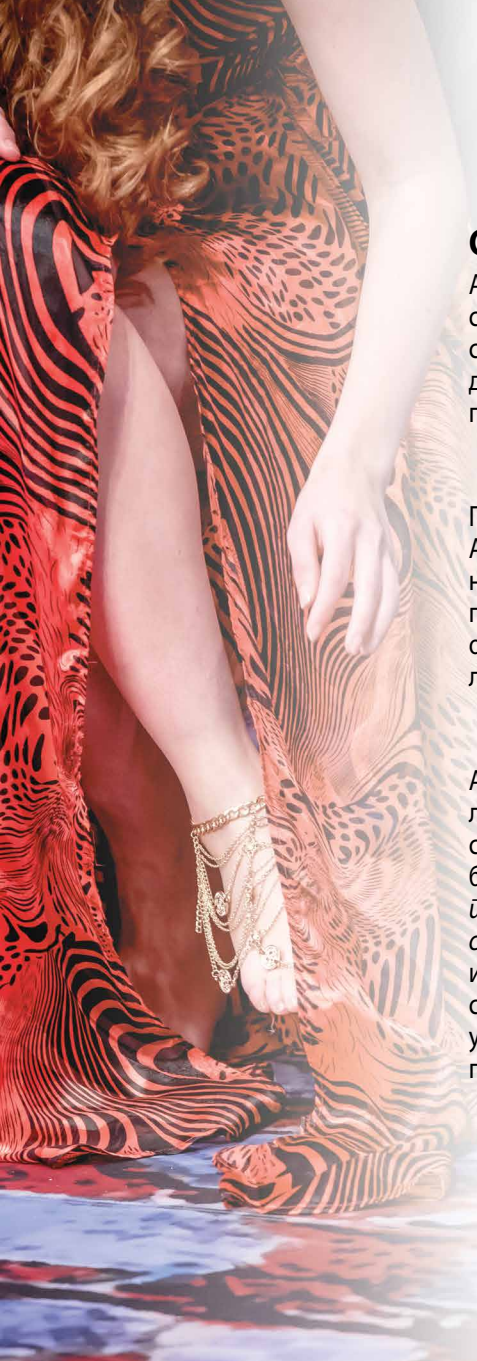
Исидора Секулић

Иво Андрић је првенствено приповедач. Он се придружује низу приповедача разних опредељења и способности што „на хиљаде разних језика, у најразноличнијим условима, из века у век“ испредају „причу о судбини човековој, коју без краја и прекида причају људи људима.“

Славко Леовац

С тим великим мајстором ријечи у разговору не треба церемонија, све је истодобно и обично и изванредно. Ви сте с њим у дотицају као у директном контакту с умјетничким стварањем! Све је ту лијепо, дубоко, јасно, проучено.

Љубо Хрић

О Аникиним временима...

Анализа приповетке *Аникина времена* почиње од савршеног стила, који готово да има *риџам класичне хармоније*, равномерно спроведене. Причу казује објективни приповедач, дистанциран од догађаја, тоном усменог приповедача, досежући до митских оквира приче.

Стиљанко Кораћ

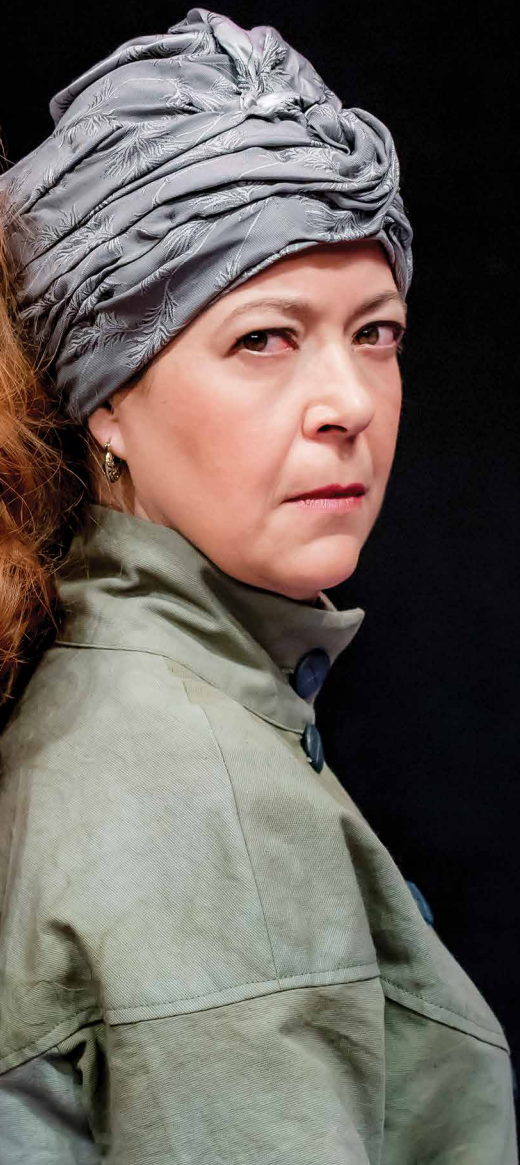
Пакао је и у унутрашњој стварности Анике, само је у дубинама, јер Аника ћути о своме интимном животу. Ни они који су јој најближи не познају је. Знају само за њену магичну лепоту и за њен изазовни пркос, њене експлозивне, необичне ћуди. Ни приповедач не открива тајну њене магије и власти над људима. Приповеда о њеној лепоти попут легенде као о чуду које се догодило.

Велибор Глијорић

Андрић тежи митском – судбинском, далеком, вечном... Ако се лепота не додирне, отвара се пут ка насиљу, убијању, лудилу, самоубиству. Није довољан само додир лепоте, јер из тог додира би требало да настане ведрина душе, радост, безбрижност, *да њој пре епоизам не водећи њи њом у аутодесирукцију, да донесе срећу без самозаборава или надмености моћи*. Лепота треба да изазива љубав, да се њоме заштити, да се њоме испуњава и да сама буде њоме испуњена. У тренутку када се догађа супротно, уместо љубави – све и свакад буде преливено мржњом. То је доказ посрнулости света.

Весна Крчмар

Аника је Лалету анђео чувар, Савети
спас, Јакши дом, Мелентију болест,
страшно створење без стида и разума,
Анђи роспија која служи да се ђаволи
у мушкима уморе, а Јелици вештица.

Јакша је Аники срећа, Савети будала,
Лалету страх, па савезник, Мелентију
изрод, несрећа и срамота, Анђи син,
дете, а Јелици жеља.

Анђа је Аники непријатељ, Савети
ђаво, Лалету ђаво, Јакши мајка и
ђаво, Мелентију глас разума,
а Јелици узор.

A close-up portrait of a man with a full, grey beard and mustache. He is wearing a black, cylindrical felt hat and a dark, buttoned-up shirt. He is looking downwards and to the right with a serious, intense expression. The background is dark and out of focus.

Мелентије је Аники насилник и убица мучен злом и несрећом, Јакши слика онога што не жели да постане, Савети јадан, Анђи глуп и неспособан, а Јелици закон.

Савета је Аники породица, Лалету породица, Јакши препрека, Анђи средство, Мелентију грешница и Јелици грешница.

Лале је Аники све, Јакши онај који га саслуша, Савети средство, а Мелентију казна породици.

Јелица је Лалету небитна, Анђи глупа
и залудна, а Мелентију сујеверна.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

УСТАНОВА КУЛТУРЕ ОД НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА, НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЂЕРИЋ, в. д. управника
в.д. директора Дrame / МИЛОВАН ФИЛИПОВИЋ

Уредница / НИКОЛИНА СТЕПАНОВИЋ
Фотографије / СРЂАН ДОРОШКИ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Техничка уредница / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Пријатељи представе:

Штампа / ПУБЛИКУМ, Београд
Тираж 1000

157. сезона 2017/2018.

www.snp.org.rs